

Φεῦ! Ὡς νὰ ἔδωκε τὸ μέτρον τῆς ἀξίας τῶν διαγωνισθέντων ὁ βραχὺς χώρος ὃν ὄρισεν ἡ Προκήρυξις, πάντες σχεδὸν οἱ ὑποβλήσαντες τὰ ἔργα τῶν εἶνε μικροὶ ἢ ἀπεμικρύνθησαν διὰ νὰ χωρέσωσιν. Ἡμεῖς δὲ ἀπὸ κριτῶν λογοτεχνικῶν ἔργων μετεβλήθημεν εἰς διορθωτὰς θεμάτων καὶ ἐκθέσεων ἰδεῶν, οἱ δὲ κανόνες τοὺς ὁποίους ἀνά πᾶσαν στιγμὴν αἰσθανόμεθα τὴν ἀνάγκην ν' ἀναφέρωμεν εἶνε οὐχὶ ἐκ τῆς Ψυχολογίας καὶ τῆς Καλλολογίας ἀλλ' ἐκ τῆς Γραμματικῆς καὶ τοῦ Συντακτικοῦ καὶ ἰδίως ἐκ τῆς Ὁρθογραφίας.

Εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦτον ὑπεβλήθησαν 18 διηγήματα, τὰ ἐπόμενα.

1) **Ἡλίας καὶ Ῥόδη.** Κάλιον πάσης ἀναλύσεως τὴν ἀξίαν τοῦ ἔργου καταδεικνύουσιν αἱ ἐξῆς φράσεις, ἀς σταχυολογοῦμεν: «εἰσέρχεται ἀνὴρ περιτετυλιγμένος ὑπὸ ποδῆρος μανθούου» «ἡμείφθη ἐκ τῆς μοίρας ν' ἀγαπῶ» «μετωκῆσαντες, ἡ μήτηρ ἠσθένησε» «ἡ πλάνος φαντασία μου μὲ ὤθησε νὰ σὰς διασπάσω ἀπὸ τὴν τρυφὴν σας». Ὁ συγγραφεὺς θὰ εἶνε δωδεκαετῆς καὶ ὄχι πολὺ ἐπιμελής.

2) **Ἐν εἶδει ἐπιστολῆς.** Μία Μαῖμου τοῦ Μουτενέγγου δραπετεύει ἐκ τοῦ θηριοτροφείου, ἀγαπᾷ ἕνα ὁμόφυλόν της, τῷ στέλλει στίχους κτλ. Ἡ βαθύτης τῆς ἀλληγορίας ταύτης ὑπερβαίνει τὴν ἀντίληψίν μας. Πόσον καλὰ θὰ ἦτο δι' ὅλους μας ἂν ἔμενεν ἐντὸς τοῦ κλωβοῦ της! Ὑπάρχουν Ἐρινύες Μοῦσαι, αἱ Μαῖμοῦδες ἠδύνατο νὰ λείψουν.

3) **Ἐπεισόδιον τῆς ναυπλιακῆς ἐπαναστάσεως.** «Γλυκανάλατη αἰσθηματικὴ κοινοτοπία πλήρης γοῖφων καὶ ἀκυρολεξίας», οὕτω χαρακτηρίζει αὐτὸ εἰς τῶν συναδέλφων μου· ἀποτελεῖται ἐκ φράσεων οἷα ἡ ἐξῆς: «ἡ ἀσθενεστέρη αἰμασιά, ἡ ἀβαθεστέρη τάφος. . . καθίστανται μῆλον τῆς ἐριδος». Ὁμολογῶς πρὸς τὴν ἐπαναστατικὴν ἀτμόσφαιραν εἶνε καὶ ἡ γραφὴ τῶν λέξεων· ὁ ζυγὸς τῆς ὀρθογραφίας συνετρίβη ἥρωικῶς.

4) **Τὸ παράπονον.** Ὑπερρομαντικὸς θοῆνος· ὁ φανταστικὸς ἦρωες τοῦ κοιμᾶται εἰς τὸ ὑπαιθρον, ἐκεῖ δὲ καὶ ἀποθνήσκει· αἱ εἰκόνες ὧν ποιεῖται ὁ συγγραφεὺς χρῆσιν εἶνε τετριμμένα ὡς χαλκοῦν νόμισμα ἀπὸ τοῦ ὁποίου μυριοὶ δάκτυλοι ἀπέτριψαν καὶ τὴν μορφήν τοῦ Γεωργίου καὶ τὸ στέμμα. Δεῖγμα ἐκ τοῦ ὕφους: «οὐδέποτε λέξις γλυκεῖα ἐδόνησε τὰς ὑπὸ τοῦ πόνου καὶ τῆς ὀδύνης τηκομένας μυχίας χορδάς!»

5) **Μαύρη Τύχη.** Ὁ αἰσθητὸς κόσμος, ὁ κόσμος ἐν τῷ ὁποίῳ ζῶμεν καὶ τὸν ὁποῖον θαυμάζομεν, δὲν ἀρέσκει εἰς τὸν συγγραφεῖα, καὶ δημιουργεῖ ἕνα ἰδικόν του, ἀκράτως ῥομαντικόν. Ὁ ἦρωες τοῦ «ἐπροχώρει, ἐπροχώρει» ἐλαυνόμενος ὑπὸ δυνάμει ἀκατανικήτου· ἤθελε νὰ εὕρῃ τὰ τέκνα του· ἀλλὰ τὰ ἐμπόδια ἐπήρχοντο ἀλλεπάλληλα· «οἱ σιδηρόδρομοι δὲν ἐνήγγον»· ἐπὶ τέλους καλύπτεται ὑπὸ τῶν χιόνων καὶ γλυτώνει

καὶ αὐτὸς καὶ ἡμεῖς· δεῖγμα φρασιολογίας: «αἱ χεῖρές του ἔμειναν ἀναυδοί!»

6) **Ἀρετὴ καὶ Καρδία.** Ἡ Ἐρμῆνη ἐκάθητο παρὰ τὴν ῥίζαν ὄρου καὶ ἐσυλλογίζετο τὸν ἱππότην Γεώργιον, μεθ' οὗ ἔμελλε νὰ συνδέσῃ τὴν τύχην της· ἀλλ' αἴφνης κυνηγὸς τις, Ἀλκιβιάδης ὀνόματι, σκοπεύσας λαγὸν πυροβολεῖ κατὰ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς, κατακκίει τὸν ὀφθαλμὸν της καὶ τὴν καθιστᾷ ἄλλοτον ἐκ τοῦ τρόμου. Ὁ ἱππότης Γεώργιος τὴν ἐγκαταλείπει. Ὁ κυνηγὸς, ἀφ' οὗ ζητεῖ παρὰ τῆς Ἐρμῆνης συγγνώμην, ἣν ἐκείνη τῷ παρέχει, «ἐπιστρέψας εἰς τὸ γραφεῖόν του καὶ θέσας ἐν φακέλλῳ 200,000 (ἦτοι διακοσίας χιλιάδας) δραχμῶν παρακαλεῖ αὐτήν, οἰκτεῖρουσα τὴν θέσιν του, νὰ δεχθῇ τὴν ἐλαχίστην αὐτὴν ἱκανοποίησιν». Ἀλλ' εἶχε καὶ μνηστὴν ὁ Ἀλκιβιάδης, τὴν Ἰουλίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνεκοίνωσε τὴν πράξιν του. Περὶ τοῦ ἐσπέρας λαμβάνει ἐπὶ ἀργυροῦ δίσκου ἐπιστολήν· τῷ δίδουν τὰ παπούτσια ἐς τὸ χεῖρι. Εἶνε ἐλεύθερος· ἀποτεινεται εἰς τὴν Ἐρμῆνην, τὴν νυμφεύεται καὶ μεταφέρει αὐτὴν εἰς τὴν Ἰταλίαν, ὅπου ἰατρὸς περὶ φημος λύει τὴν γλώσσαν της. Καὶ εἰς τὸ διήγημα τοῦτο «ἡ πρωινή αὔρα λικνίζεται» οἱ «ἀστέρες εἶνε θαλασσοχρσοί», καὶ πολλὰ ἄλλα παραδόξα γίνονται, ἀλλὰ μετ' ὀρθογραφίας τοῦλάχιστον.

7) **Ὁ Βασιλάκης.** Ἐρχισεν ὡς καμαρωμένο παιδί ἐνωρίτατα τὰς ἐρώτικὰς διαχύσεις· ἡμέραν τινα ἡ μήτηρ του συλλαμβάνει ἐπιστολήν του, φορεῖ τὰ ὄμμα-τογυαλιά της καὶ τὴν ἀναγινώσκει «ἐκφώνως» Τὸν δέρει διὰ τῆς παντούφλας της καὶ μεταξὺ ἄλλων ἐπιπλήξεων τῷ λέγει· — Νὰ ἦσουν τοῦλάχιστον εἴκοσι ἐτῶν!.. Ὁ Βασιλάκης ἐγένεν εἴκοσι ἐτῶν καὶ γράφει πρὸς τὴν Οὐρανίαν· ἀλλ' ἡ ἐπιστολὴ περιπίπτει τώρα εἰς τὰς χεῖρας τῆς κολοσσαίας μητρὸς αὐτῆς, τῆς Κυρὰ-Γιάνναινας, ἣτις τὸν ζυλοφορτῶνει διὰ κλάρας τοῦ κλιβάνου. Ἐκτοτε ἐγένε διδάσκαλος, συγγράφει φιλοσοφικὸν σύγγραμμα, ἐκ τοῦ ὁποίου εἶδεν ὁ συγγραφεὺς τὸ ἐξῆς χωρίον· «Ἐρως ἐστὶ τὸ αἶσθημα, τὸ ὁποῖον εἰς τὴν δεκαπενταετῇ ἡλικίαν προκαλεῖ τοὺς βραδισμούς τῆς μητρὸς τοῦ ἐρώντος, εἰς δὲ τὴν εἰκοσαετῇ τοὺς τῆς μητρὸς τῆς ἐλεκτικῆς τῆς καρδίας του». Εἰς τῶν συναδέλφων μου τὸ διήγημα τοῦτο χαρακτηρίζει ὡς «παιδαριώδες, κοινοτοπικόν, βριθὸν παντοίων σφαλμάτων.» Τῷ ὄντι, τὸ ὅλον εἶνε ἐξηγμένον ἐκ μαθητικῶν μελανοδοχείου, ὁ δὲ ὀρίζων τῆς ψυχικῆς πείρας τοῦ συγγραφεῖας δὲν ἐκτείνεται πέραν τοῦ σχολείου καὶ τοῦ παρθύρου τῆς γειτονίσσης. Ἐν τούτοις εἶνε ἀνώτερον τῶν προηγουμένων· ἔχει εἰρμὸν τοῦλάχιστον.

8) **Τὸ θῦμα.** Κόρη ἐξαπατηθεῖσα ὑπὸ νέου, ὅστις ὠρκίζετο πρὸς αὐτὴν αἰώνιον ἔρωτα, «ὠχρά, ἐστατική, ῥεμβώδης, με βῆμα ἄστατον κρημνίζεται ἀπὸ τὴν ἀκτὴν ζητοῦσα τὴν λήθην συμφορᾶς ἀρρήτου, δεινῆς»· ὁ ῥομαντισμὸς φουσκώνει τὸ ὕφος

τοῦ συγγραφεῖας ὡς ὁ ἄνεμος τὴν ἐσθῆτα τῆς ἡρώιδος ἐπὶ τοῦ βράχου· δεῖγματα ὕφους «ἐτόξευσεν ἀνίας ἀράν», «σημεῖον σκοτεινὸν καὶ δηλητηριώδες». Ἀλλ' εἶνε ἀπηλλαγμένον ὀρθογραφικῶν σφαλμάτων, αἱ δὲ φράσεις συνδέονται λογικῶς, τὸ ὁποῖον ἐν τῷ διαγωνισμῷ τούτῳ εἶνε ὄχι μικρὸν προσόν.

9) **Ἡ κοιλὰς τῶν Τεμπῶν.** Ἔργον πρωτοτυπώτατον . . . ὑπὸ ἔποψιν ἀνορθογραφικῶν· αἱ λέξεις ὑπὸ τὴν νέαν μορφήν τῶν φαίνονται ἐντελῶς καινουργεῖς. Ἐν ᾧ ὁ συγγραφεὺς ἢ μᾶλλον ἡ συγγραφεῖς (διότι τὸ ὕφος ἐκφαίνει ὅτι κυρία ἔγραψε τὸ Ὀδοιπορικὸν τοῦτο) εὐρίσκετο μετὰ τοῦ συντρόφου της παρὰ τὸν ὄρου Πηνειὸν καὶ διήρχοντο ὑπὸ τὴν σιάν γιγαντιαίων πλατάνων, αἴφνης ἤκουσαν μακρόθεν ἄσμα, «εἶδος ψαλτηρίου», ἐξεπλάγησαν (ὄχι διὰ τὸ ψαλτήριον, ἀλλὰ διὰ τὸ ἄσμα), ὑπέθεσαν μὴ ἦτο «νικητὴς τῶν Ἀγῶνων τῆς Πυθίας καὶ ἤρχετο νὰ εὕρῃ κλάδον δάφνης τοῦ Ἀπόλλωνος» ἀλλ' ἦτο ἀπλούστατα ὁ ταχυδρόμος, ἐπὶ μουλαρίου, νέος εἰκοσιπέντε ἐτῶν. Ἐπειτα δ' ἀρχίζει ὁ ἐξῆς ἀπαράμιλλος διάλογος· μετὰ τὸν πρῶτον χαιρετισμὸν τὸν ἐρωτοῦν· «—Εἶσαι πανδρευμένος; —Μοῦ τὴν ἐπῆρε ὁ Θεός. —Μὴ καὶ ὁ Θεός δὲν σοῦ τὴν ἔδωκε; εἶσαι μόνος τώρα; —Ὅχι μ' ἄφησε τὸ παιδί. —Σ' ἄφηκε τὸ λουλοῦδι.» Ἐν τούτοις ποῖα τις ἀβρότης, ποῖα τις εὐαισθησία ὑποδηλοῦται εἰς τὸ ἔργον τοῦτο, ἂν δὲ ἡ συγγραφεῖς δὲν ἄφινε τὴν χεῖρά της νὰ τρέχῃ ἐπὶ τοῦ χάρτου μὲ τάχος αὐτομάτου ἐνεργείας τῆς φαντασίας ἀλλ' ἐπέβλεπε τὴν γραφίδα της, θὰ ἔστελλε πάντως καλλίτερον ἔργον.

[Ἐπεται τὸ τέλος]

Ἡ ἀνώνυμος συγγραφεῖς τοῦ κατωτέρω διηγήματος, τυχόντος τοῦ α' ἐπαίνου ἐν τῷ Διαγωνισμῷ, δικαιούται, ἀφ' οὗ ἀποδείξη τὴν ταυτότητά της, νὰ λάβῃ ἐκ τοῦ Ταμείου τῆς «Εἰκονογραφημένης Ἑστίας» δρ. 10 καὶ τὸ 1/3 τῆς ἐκ τῶν υποβληθέντων 18 διηγημάτων εἰσπράξεως, ἦτοι δρ. 12 (τὸ ὅλον δρ. 22). Αἱ ἀπομεινάσαι ἐκ τῆς διδράχμου καταβολῆς 24 δραχμαί, βραβεῖου μὴ ἀπονεμηθέντος, θὰ προστεθῶσιν εἰς τὸ χρηματικὸν ἀθλον τοῦ προσεχοῦς Διαγωνισμοῦ.

ΟΝΕΙΡΟΝ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΟΥ

Τὸ δωμάτιον ἦτο σκοτεινόν, φωτιζόμενον μόνον ἀπὸ τὴν λάμπην τοῦ πυρὸς τῆς ἐστίας· ἀλλὰ καὶ τὸ πῦρ ἤρχισε νὰ σβύνη καὶ ἔρριπτε παραδόξως σκιάς ἐπὶ τοῦ τοίχου. Ἡ Σμαρῶ ἐκάθητο μετὰ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῶν γονάτων της· ἤκουε τὸ κτύπημα τοῦ μικροῦ ὥρολογίου καὶ τῆς ἐφαίνετο ὡς νὰ ἤκουε μικρὴν καρδίαν, μετὰ τακτικὸν παλμόν, νὰ κτυπᾷ ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ δωματίου.

Εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον, ἐπὶ λευκῆς κλίνης, ἔκειτο τὸ τέκνον τῆς Σμαρῶς, — νεκρόν. Μία χωρική, ἐκάθητο εἰς τὸ ἴδιον

δωμάτιον, πλέκυσσα στεφάνους από άνθη.

Ἡ Σμαρῶ ἐκάθητο ἀκίνητος· τὸ κτύπημα τοῦ ὠρολόγιου τὴν ἀνησυχεῖ· ἐσηκώθη, καὶ ἀρπάσασα σπασμωδικῶς τὸ ὠρολόγιον, τὸ ἔβαλεν ἐξωθεν τοῦ δωματίου· ἀλλὰ τὸ σπίτι ἦτο τόσον ἡσυχον, ὥστε καὶ πάλιν ἤκουετο. . . τίς . . . τὰς . . .

Ἡ Σμαρῶ ἐκάθησε πάλιν πλησίον τῆς πυρᾶς· αἱ παρειαὶ τῆς ἦσαν κόκκιναι καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς θολοὶ καὶ ἀπλανεῖς. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὕφονεν ἀνησυχῶς τὸ βλέμμα τῆς καὶ ῥίγος καταλαμβάνεν ὅλον τῆς τὸ σῶμα. Βαθυμῶδον ἢ φωτιὰ ἐσθύνετο· τὸ ὠρολόγιον μὲ τὸ μικρὸν ἤχηρόν του κτύπημα ἐσήμανε δώδεκα.

Ἦνοιξε σιγά, πολὺ σιγά, ἡ θύρα καὶ ἡ Σμαρῶ ἤκουσε πατήματα ἐλαφρὰ ὀπισθὲν τῆς, πατήματα μικροῦ παιδίου, τοῦ ὁποῦ οἱ πόδες δὲν εἶνε ἀκόμη συνειθισμένοι νὰ πατοῦν τὴν γῆν. Ἡ Σμαρῶ ἤκουσε τὰ βήματα ἀλλὰ δὲν ἐστρεψε· κυανῆ λάμψις διεχύθη εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς καὶ παρευθὺς ἤκουσε μικρὰν φωνήν :

« Ἄχ μάνα, μου! Πῶς δὲν γυρίζεις νὰ μὲ ἰδῆς; Μιὰ φορὰ ἅμα σ' ἐπλησίαζα μὲ κατέτρωγες μὲ φιλιὰ. Πῶς δὲν μὲ φιλεῖς τώρα, μανοῦλα; Τρέμω ἀπὸ τὸ κρύο, ἀλλ' ἂν μὲ πάρης σ' τὸν κόρφο σου, ἂν βάλω τὸ κεφαλάκι σ' τὴν καρδιά σου, μάνα, τότε ἡ δική σου ζωὴ θὰ μὲ ζεστάνη. Θὰ βάλω τὰ χεράκια μου σ' τὴς ξανθές σου πλεξούδες, καὶ ἀπ' τὸ φῶς τῶν μαλλιῶν σου καὶ ἀπ' τὴν ἀγάπη τοῦ λάμπει στὰ μάτια σου, θὰ ζεσταθῇ ἡ καρδουλά μου, καὶ θὰ μπορέσω νὰ σὲ φιλήσω πάλι. — Ἐνα φιλάκι μόνον σ' τὸ στόμα, γλυκειὰ μανοῦλα! »

Ἡ Σμαρῶ ἀνεπήδησεν ἀπὸ τὸ κάθισμα· τὰ χεῖλη τῆς ἦσαν ἡμιάνοικτα καὶ ἀνέπνεε δυσκόλως.

Ἦνοιξε τὰς ἀγκάλας τῆς ὀρητικῶς, τόσον ὀρητικῶς, ὥστε τὸ φόρεμά τῆς ἐξεκουμβώθη ὅλον καὶ ἐφαίνετο τὸ στήθος τῆς, πᾶλλον σφοδρῶς ἀπὸ τὴν συγκίνησιν. . . Διότι τὸ τέκνον τῆς ἐστέκετο ἔμπροσθέν τῆς, τὸ τέκνον τῆς ὠμίλει. . . Ἦτο χλωμόν, μὲ χεῖλη πάλλευκα καὶ ὀφθαλμούς ἠρέμους καὶ λάμποντας· τὰ χρυσὰ μαλλιά του ἐστεφάνωναν τὸ κεφαλάκι του.

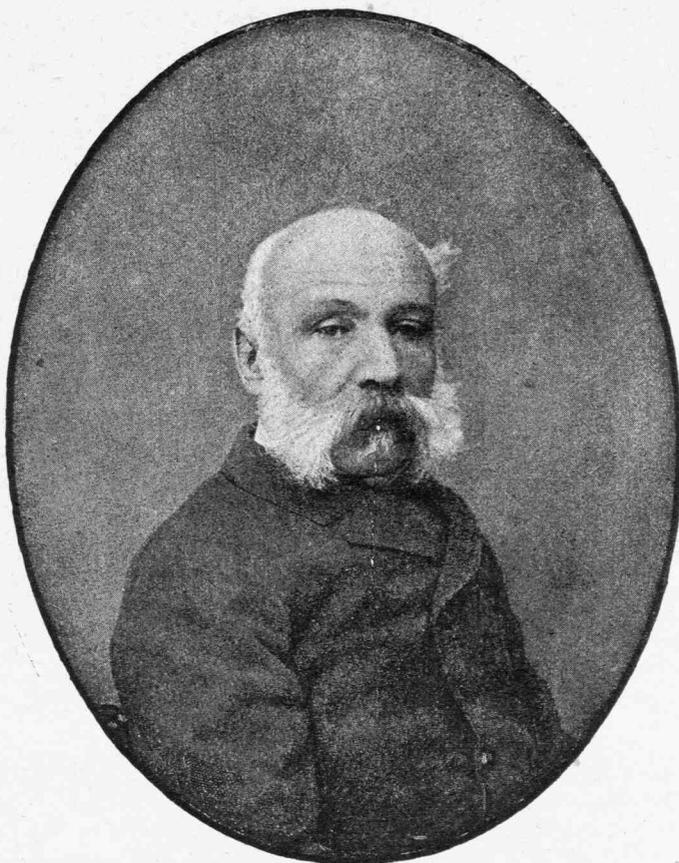
Ἡ μήτηρ ἔλαβεν εἰς τὰς ἀγκάλας τὸ τέκνον τῆς μὲ λυγμὸν χαρᾶς.

« Εἶσαι τὸ παιδάκι μου, ὡς τῶν ματιῶν μου καὶ χαρὰ τῆς ζωῆς μου! Μοῦ εἶπαν πῶς ἀπέθανες, ἀλλ' ἐγὼ ἤξευρα ὅτι τὸ νεκρὸ παιδί σ' τὸ στρώμα δὲν ἦτανε δικό μου. Εἰξευρα ὅτι δὲν θάμενες βουβὸ κι' ἀκίνητο ὅταν ἡ μάνα μὲ δάκρυα σὲ παρακαλοῦσε νὰ τῆς μιλήσης. Ἄχ, πῶς σ' ἐπῆθησα, ἀγγελοῦδι μου! . . . Τί κρύο

ποῦ εἶσαι! Νά! Ἄναψα ἓνα κερὶ γιὰ νὰ βλέπω καλλίτερα τὸ πρόσωπάκι σου. Τώρα θὰ ζεσταθῆς ».

Καὶ ἔλαβεν εἰς τοὺς κόλπους τῆς τὸ ψυχρὸν παιδίον, ἀφίνουσα τὰ δάκρυά τῆς νὰ πίπτουν ἐπὶ τοῦ μικροῦ προσώπου του. Τὸ κηρίον εἶχεν ἀναρθῆ καὶ ἐφαίνοντο εἰς τὸ σκότος τὰ ὄχρὰ πρόσωπα τῆς μητρὸς καὶ τοῦ τέκνου.

Ἡ Σμαρῶ ἠσθάνθη τέλος τὸ μικρὸν σῶμα ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς νὰ θερμαίνεται ὀλίγον, καὶ τὸ τέκνον ἐπλησίασε τὰ χεῖλη εἰς τὰ στήθη τῆς, καὶ μὲ τὰ χεράκια του ἐτράθηξε κάτω τοὺς ξανθοὺς τῆς πλεκαμένους καὶ τοὺς ἐκράτει σφιχτά. Ἡ Σμαρῶ ἐκάθητο ὡς ἐν ὄνειρῳ· ἐθήλαζε

Θεόδωρος II. Ἀνιγιάννης

πάλιν τὸ βρέφος τῆς, τὸ ἐκράτει ὡς ἄλλοτε πλησίον τῆς καὶ τὸ ἐφιλει ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐπὶ τοῦ μετώπου του καὶ τῆς χρυσῆς κεφαλῆς. . .

Περὶ τὴν ἐβδόμην ὥραν τῆς πρωΐας ἤκουσθη ζωηρὸν κτύπημα εἰς τὴν θύραν καὶ εἰσῆλθεν ἡ νέα χωρική μὲ πρόσωπον ῥοδοκόκκινον καὶ ζωηρόν. Ἀλλὰ πρὶν προχωρήσῃ δύο βήματα εἰς τὸ δωμάτιον ἐξέβαλε φρικώδη φωνήν καὶ τὸ πρόσωπόν τῆς ἠλκιδίωθη ἐκ τρόμου.

« Θεέ μου! Παναγία μου! Τί συμφορὰ! Ἄλλοίμονό μου, ἄχ ἄλλοίμονο! »

Μὲ φωνὰς ἤχηρὰς καὶ ἀποσπῶσα τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, ἔτρεξεν εἰς τὸν ὁδὸν ταχέως. Μετ' ὀλίγον συνήντησεν ἄλλας χωρικός, αἵτινες τρέμουσαι ἦνοιξαν τὴν θύραν τοῦ δωματίου τῆς Σμαρῶς καὶ ἐκύτ-

ταξαν μέσα. Ὁ ἥλιος εἶχεν ἤδη ἀνατείλει καὶ ἐφώτιζε μὲ τὰς πρώτας του ἀκτῖνας τὸ ἄψυχον σῶμα τῆς μητρὸς. Ἡ ἐκφρασίς τῆς ἦτο γλυκεῖα καὶ ἡσυχος, διότι τὰς τελευταίας ὥρας τοῦ δυστυχοῦς βίου τῆς παρηγόρησε γλυκὺ ὄνειρον μεσονυκτίου.

ΧΙΩΤΙΣΣΑ

ΕΘΝΙΚΑΙ ΥΒΡΕΙΣ¹

Καὶ πόλεις δὲ ὠρισμέναι κατηγοροῦντο ἢ ἐχλευάζοντο διὰ διαφόρους λόγους. Οἱ Ἀργεῖοι ἦσαν περιβόητοι ὡς φῶρες, οἱ Ἐρετριεῖς ἐκαχίζοντο διὰ τὴν κατὰ κόρον ἰσχυροῦν τοῦ βῶ ἐν τῷ λέγειν, οἱ Σάμιοι διὰ τὴν τρυφήν, οἱ Σίφιοι διὰ τὴν ἀσέλγειαν, οἱ Κολοφώνιοι διὰ τὴν ὕβριν, οἱ Μυκόνιοι διὰ τὴν γλισχρότητα, οἱ κάτοικοι τοῦ Ρηγίου διὰ τὴν δειλίαν, οἱ Μεγαρεῖς διὰ τὰ προσηγορητὰ δάκρυα, οἱ Χαλκιδεῖς διὰ τὴν φιλαργυρίαν, οἱ Αἰγινήται διὰ τὴν πανουργίαν, ἀντιστοιχοῦσαν πρὸς τὴν τῶν Κρητῶν, ἐξ οὗ καὶ ἡ παροιμία *Κρηὸς πρὸς Αἰγινήτην*, οἱ Σινοπαῖοι διὰ τὴν ἀσχημοσύνην, οἱ Σκύριοι διὰ τὴν εὐτέλειαν, οἱ Κερκυραῖοι διὰ τὴν γνωστὴν ἐλευθέραν Κέρκυραν, οἱ Κυναῖθες τῆς Ἀρκαδίας διὰ τὴν ἀμυσιαν, οἱ Αἰξωνεῖς καὶ οἱ Σφήττιοι τῆς Ἀττικῆς, ἐκεῖνοι μὲν διὰ τὴν ἀγριότητα, οὗτοι δὲ διὰ τὴν κακολογίαν. Καὶ τόσον ἦσαν γνωσταὶ αἱ τοιαῦται παρὰ τοῖς Ἑλλήσι διαδεδομέναι δυσφημίαι περὶ ὁμοφύλων πόλεων, ὥστε παροιμιακαὶ μὲν ἔγειναν αἱ τοιαῦται περὶ αὐτῶν γινῶμαι παρ' αὐτοῖς, ἐνίστε δὲ καὶ ἐπλάσθησαν ῥήματα ἀρκούντα πρὸς δῆλωσιν τῆς κατηγορίας, οἷα τὰ *σιφνιάζειν, κρητίζειν, λεσβιάζειν, χαλκιδίζειν, αἰξωνεύεσθαι, ἀνάλογα τὸν σχηματισμὸν πρὸς τὰ παρί-*

ζειν, αἰγυπτιάζειν καὶ τὰ τοιαῦτα.

Ἄλλοτε δὲ ἡ καθ' ὁμοφύλων καταλαλιὰ ὤζυνε καὶ τὸ κέντρον τῆς ἐπιγραμματικῆς μούσης πρὸς κακολογίαν ἐλληνίδων πόλεων. Γνωστότατα εἶνε δύο ἐπιγράμματα τοῦ Λερίου Δημοδόκου, ἀκμάσαντος τὸν ἔκτον πρὸ Χριστοῦ αἰῶνα, δι' ὧν καθάπτεται τῶν Χίων καὶ τῶν Μιλησίων.

Καὶ τότε Δημοδόκου· Χίοι κακοί· οὐχ ὁ μὲν, ὅς δ' οὐ, πάντες, πλὴν Προκλέους· καὶ Προκλῆς δὲ Χίου.

Καὶ τότε Δημοδόκου· Μιλήσιοι ἀξύνετοι μὲν οὐκ εἶσι, δρῶσιν δ' οἷα περ ἀξύνετοι.

Ἡ κατὰ τῶν Μιλησίων ὕβρις τοῦ Λερίου ποιητοῦ ἠρέθισε τὸν σύγχρονον αὐτοῦ Μιλήσιον Φωκυλίδην, ὅστις ἀντέστρεψε τὸ

¹ Ἴδε σελ. 130.